

הרפתקאות של טימי הסנאי

כתבה וציירה
ביאטריקס פואר

יצא לראשונה לאור בשנת 1911

היה היה פעם סנאי אפור, שמן ונחמד,
ושמו טימי. הוא חי בקן מרופד עלים רכים
בצמרת עץ גבוהה, יחד עם אישתו ששמה
גודי.

טימי ישב בחוץ, ונהנה מהרוח הקלה. הוא
ליטף את זנבו ואמר: "גודי, אישתי
הקטנה, האגוזים הבשילו. אנו צריכים
לאסוף לנו מחסן לחורף ולאביב."
גודי הייתה עסוקה ברפוד הקן באזוב.
"הקן רך כל כך" המשיך טימי "ואנו נישן כל
החורף, ובאביב נתעורר רזים מאוד ואם
לא נדאג עכשיו, לא יהיה לנו מה לאכול."

טימי וגודי הלכו לחורשת האגוזים. היו
שם כבר סנאים אחרים. טימי הוריד
את מעילו ותלה אותו על ענף. שניהם
התחילו בעבודה.

יום-יום עבדו וסחבו אגוזים רבים. הם
ארזו אותם בשקים ואחסנו אותם
בגומות ריקות של עצים בקרבת העץ
עליו בנו את קנם.

כשכבר מילאו את כל הגומות, שפכו את
האגוזים לחור גדול שנטש נקר, גבוה בגזע
העץ. האגוזים רעשו כשנפלו פנימה, מטה,
מטה.

"כיצד נוכל להוציא אותם. זה כל כך עמוק"
דאגה גודי.

"באביב נהיה הרבה יותר רזים, חביבתי"
ענה טימי, כשהוא מביט פנימה, אחרי
האגוזים.

הם באמת הצליחו לשמור כמות גדולה. הם לא איבדו אותם, כמו הסנאים שקוברים את האגוזים באדמה, ואחר כך לא זוכרים איפה שמו אותם. לשכחן הגדול בין הסנאים קראו כסוף-הזנב. הוא לא זכר איפה קבר את האגוזים שלו. אחר כך חפר, חפר ובסוף מצא אגוזים של אחרים, ואז התחילו מריבות. וגם סנאים אחרים חפרו, ובכל היער הייתה מהומה.

ודווקא באותו הזמן עברה ביער להקת
ציפורים קטנות. הן עברו משיח לשיח
וחיפשו זחלים ועכבישים. היו אלה סוגים
שונים של ציפורים וכל סוג זימר שיר אחר.
אחדים שרו: "מי חפר את האגוזים שלי?
מי חפר את האגוזים שלי?"
ואחרים שרו: "קצת לחם אך בלי גבינה!
קצת לחם אבל בלי גבינה!"

הסנאים הקשיבו. ציפור קטנה אחת
עברה מעל השיח שלידו טימי וגודי
קשרו את השקים שלהם, והיא שרה:
"מי חפר את האגוזים שלי? מי חפר
את האגוזים שלי?"
טימי המשיך בעבודתו בלי לענות לה,
כי באמת, הציפור הקטנה כלל לא
ציפתה לתשובה. היא פשוט שרה את
השיר הרגיל שלה, ולא הייתה לזה כל
משמעות.

אבל סנאים אחרים שמעו זאת, והם
התנפלו על טימי, שרטו לו והפכו את
שק האגוזים שלו. כל זאת בגלל הציפור
הקטנה, שנבהלה מאוד, ועפה, ברחה
מהמקום!
טימי התגלגל פעמיים, אסף את זנבו
הארוך ורץ לקן שלו, כשהסנאים
האחרים רצים אחריו וקוראים: "מי חפר
את האגוזים שלי?"

הם תפסו אותו וסחבו לאותו לעץ שם דחפו
אותו לגומה של הנקר, עמוקה, עגולה.
פתח הגומה היה קטן מדי לגופו העגלגל
של טימי, אבל הם דחפו אותו פנימה, ורק
בנס לא שברו לו עצמות.
"נשאיר אותו כאן עד שיודה" אמר
כסוף-הזנב והוא זעק לתוך הגומה: "מי
חפר את האגוזים שלי?"

טימי לא ענה, ורק שכב על האגוזים, אותם
אסף בעצמו. הוא היה מזועזע וכמעט
מעולף ושכב בשקט.

בינתיים גודי, שלא ידעה על כל זה,
אספה את שקי האגוזים והלכה הביתה.
היא הכינה כוס תה לטימי והמתינה
לבואו, אך הוא לא בא.
לילה קשה עבר על גודי. למחרת היא
חזרה לאזור שיחי האגוזים כדי לחפש
את טימי, אך הסנאי האחרים גירשו
אותה משם. היא הלכה ביער וקראה:
"טימי, טימי, איפה טימי שלי?"

בינתיים טימי התאושש. הוא מצא את עצמו שוכב על מצע אזוב, בחושך, והרגיש רע. הוא גנח כי העצמות כאבו לו.
פתאום שמע קול ציוץ ולידו מופיע סנאי גמדי, עם פנס לילה. הוא עודד את טימי, נתן לו לשתות ולאכול. הבית היה מלא אוכל!

הסנאי הגמדי הסביר לטימי שגשם
אגוזים נפל עליו. "חוץ מזה מצאתי גם
אי-אלה קבורים באדמה!" צחק.
הוא שמע את סיפורו של טימי. כל זמן
שטימי לא יכול היה לקום ממיטתו הוא
האכיל אותו אגוזים. "אבל איך אצא
מכאן?" אמר טימי "אישתי בוודאי
דואגת מאוד." "רק עוד אגוז אחד,
אפצח אותו בשבילך" דיבר הסנאי
הגמדי. טימי השמין יותר ויותר.

אבל גודי נכנסה לפעולה. היא לא שמה יותר אגוזים לגומתו של הנקר, כי לא האמינה שיוכלו להוציא אותם באביב. היא הסתירה אותם בחור עמוק תחת לשורשי העץ, והם נפלו מטה, מטה. ופעם, כשרוקנה שק אחד שמעה ציפצוף מוזר, ובפעם השניה יצאה משם סנאית גמדית.

"כל הבית כבר מלא, חדר
האורחים גולש והאגוזים
מתגלגלים לאורך הפרוזדור.
בעלי צ'יפי ברח ועזב אותי.
מאין בא גשם האגוזים הזה?"
"אני מתנצלת. לא ידעתי שגר
כאן מישהו" אמרה גודי "ולאן
הלך בעלך צ'יפי? גם בעלי
טימי ברח ממני כנראה.
ואיפה בעלך צ'יפי?"
"הו, אני יודעת איפה הוא.
ציפור קטנה סיפרה לי" אמרה
הגברת סנאית.

היא הובילה את גודי אל גומת הנקר,
ושם הן הקשיבו. למטה נשמע רעש
של פיצוח אגוזים, וקולות של סנאי
שמן ושל סנאי רזה שרו ביחד:

"התקוטטנו ונפרדנו
איך נתפייס?
נתפייס איכשהו
אך לאן ברחת אישתי?"

"את יכולה להשתחל פנימה דרך הפתח
הקטן" אמרה גודי. "כן, אני יכולה לעשות
זאת, אבל בעלי נושך!"
למטה נשמע שוב רעש פיצוח אגוזים,
כרסום, ושוב קולות של סנאי שמן וסנאי
רזה:

*"דודדל-דום!
דידדל דום!
דידדל, דודדל
יום שלם!"*

גודי התרוממה אל החור וקראה:
"טימי, טימי! האם זה אתה?"
וטימי ענה: "זו את גודי? כן, ודאי!"
הוא ניגש לפתח ונישק לגודי, אך היה כל כך
שמן שלא יכול היה להדחף החוצה.
צ'יפי הסנאי הגמדי לא היה שמן מדי, אבל
הוא לא רצה לצאת. הוא נשאר בחור ורק
גיחך.

וכך זה נמשך שבועיים, עד שבאה
סערה, ורוח חזקה הרחיבה את
הפתח והכניסה המון גשם.
טימי יצא החוצה והלך הביתה עם
מטריה.

אבל צ'יפי נשאר, למרות שלא היה לו
שם נוח במיוחד.

בסוף דוב גדול, שחיפש דבש, הגיע אל
העץ והתחיל לרחרח.

צ'יפי ברח מהר מאוד!

וכשהגיע הביתה התברר לו כי הצטנן
בדרך, והרגיש רע מאוד.

טימי וגודי שומרים עכשיו את האגוזים שלהם נעולים עם מנעול.

וכל פעם כשהציפור הקטנה רואה את אחד
הסנאים היא שרה:
"מי חפר את האגוזים שלי?"
אבל איש לא עונה!

